

PORTUGÁLIA

A tavasz érkezésével újra fellángolt bennem az utazási vágy.

Nagy mulasztásomat sikerült még húsvét előtt pótolnom.

Tizennyolc esztendővel ezelőtt jártam körbe Itáliát, de akkor idő hiányában

Nem tudtam Nápolyból áthajózni CAPRI szigetre. Most sikerült!

Ekkor merült fel bennem a gondolat, hogy Európát végig járva maradt még egy fehér folt a térképemen. Portugáliát még nem látogattam meg. Cabo da Roca, a varázsszó nagyon megmozgatta a fantáziámat. Európa legnyugatibb csücske, az ATLANTI ÓCEÁN partján. Hajóztam már az évtizedek során kontinensünk valamennyi tengerén, de a hatalmas óceánt csak egyszer láthattam Maroccoban, Casablancánál.

Ide el kell jutnom! Igaz, hogy messze van, de repülővel ma már nincsenek nagy távolságok.

Egyedül azonban ezt a hosszú utat nem szívesen tenném meg.

Reményeim, és tanulmányaim szerint rengeteg élmény várhat rám, s ha ezeket nem tudom senkivel megosztani, akkor ezek csak fél örömök maradnak.

Kathleen - örökös útitársam - most is szívesen vállalkozott a nem könnyűnek ígérkező utazásra.

Nem sok időm maradt a töprengésre, belevetettem magam a portugál nyelv tanulásába. Készítettem egy kis magyar – portugál szótárt, s azt naponta átlapoztam, gyakoroltam. Ismerkedtem a térképekkel, a közlekedési lehetőségekkel, Lisszabon és környékének leírásával.

Irány az utazási iroda! Repülő jegyet kell váltani, és szállodát kell foglalni.

A szezon kezdetén ez nem okozott gondot, s aránylag kedvező áron lehetett hozzájutni.

Május idusán, az esztendő legszebb hónapjában, 15-én indultunk útnak.

A „SAJÓ IC”- re már előzőleg megváltottam a helyjegyeket, reggel csak a taxit kellett megrendelnem.

Itt adódott az első kis izgalom. Nyolc óra 45-re kértem a kocsit, s az csak 10 perc késéssel érkezett meg. Ennek ellenére – a sebességet olykor nem is kis mértékben túllépve – még időben kiérkeztünk a Tiszai pályaudvarra.

Budapesten a már megszokott módon és útvonalon a 2.metro – 3.metro – 200/E. jelzésű autóbusszal jutottunk ki Ferihegy 2/A. termináljához.

Már a bejelentkezésnél kiderült, hogy rajtunk kívül is sokan jönnek Lisszabonba kis hazánk különböző városaiból.

Tizenhárom óra után néhány perccel átjutottunk a vizsgálatokon, így volt elegendő idő szétnézni a vámmentes üzletekben is.

Időben megérkezett a Portugál Légitársaság TAP 319 AIRBUS-a is, amit a kilátó teraszról megtekinthettünk.

TAP 319 AIRBUS

A menetrendszerinti indulás előtt csupán egy negyedórával engedték meg a beszállást. A fedélzeten természetesen portugálok teljesítettek szolgálatot – férfiak és nők vegyesen – akik nagyon kedves mosollyal fogadták a belépő utasokat.

Mi azokon az üléseken foglaltunk helyet, amelyeket Kathleen kért, vagyis a hatodik sorban a C és D – folyosómenti „fotelekben”, ahonnan könnyűszerrel ki lehet mozdulni és egymás mellett.

Kathleennek ebben már igen nagy gyakorlata van, hiszen ötvenkétszer repülte át az óceánt, s Brüsszel és Budapest között évente többször is ingázik.

A stewardessek először portugál, majd angol nyelven üdvözölték az utazó közönséget.

PILÓTÁINK

Mindenek előtt annak örvendeztünk, hogy az időjárás kegyeibe fogadott bennünket. Tiszta égbolt, napfény és szélcsend. Minden körülmény kedvezett a repülésnek.

El is indultunk menetrend szerint 14.55 órakor.

Gyors nekifutás után igen hamar felemelte pilótánk a gépet, s pillanatok alatt tettünk egy fordulót, talán egy tiszteletkört fővárosunk fölött, hogy egy rövid időre búcsút inthessünk Budapestnek.

Hamar megkezdték a szokásos kötelező bemutatót a közben kinyitott monitorokon. Bemutatták - mint rendszerint – a veszély esetén követendő eljárást.

Bevallom, én már nem figyelek ezekre a bemutatókra. Annyira nagy a bizalmam a mai korszerű repüléstechnikával szemben, hogy ezt elhanyagolhatónak tartom.

Gyorsan átöltözött a személyzet, s megkezdték az ebéd felszolgálatát. Nagy rutinnal végezték ezt a mindennapi feladatot, s talán mindannyiunk meglepődésére tették.

Ízletes, változatos, és elegendő volt. A felkínált vörös bor már a portugál ízeket sejtette velünk.

Fehér gomolyfelhők fölött repültünk, de az egyhangúságból az zökkentett ki, amikor a svájci Alpok fölött megpillantottam a csipkeszerű vakítóan fehér hófödte hegycsúcsok vonulatait. Ezt

láttam a gép jobboldali ablakán, míg a baloldalon szinte síkmező terült el alattunk.

Eközben 11762 méter magasan, 850 km/óra sebességgel, - 60 fokos külső hőmérsékletben élvezhettük a látványokat.

Nem mindenki volt kíváncsi ezekre az élményekre. Volt, aki fáradt, álmos volt, volt, akit nem érdekeltek ezek a látványok. Lehet, hogy üzletemberek voltak, akik elfoglalták magukat az üzleti ügyeikkel?

Én mindenesetre nagyon élveztem, s folyamatosan figyeltem a repülőnk haladását megjelenítő térképen, az elénk tárt monitorokon.

Izgalommal vártam Portugália első megjelenését.

Nem kellett sokat várnom, hiszen tizenhét óra után megpillanthattam azt a területet, amelyre vágyakoztam.

Erőteljesen süllyedni kezdtünk, pattogott a fülem a légnyomás hirtelen változásától, s megszületett bennem az első benyomás, amikor végre kitérültem a még soha nem látott hatalmas óceán, s a beléje torkolló széles folyó, a TEJO.

Zökkenőmentesen érkeztünk meg a kifutópályára, amit néhány útitársunk tapssal jutalmazott. Én mindig csatlakozom az ilyen megérdemelt jutalmazáshoz. Ez azzal az örömmel társul számomra, hogy „megúsztuk” veszélyek nélkül. Bármennyire is bízom a mai korszerű repüléstechnikában, a földet érés megnyugtató!

A kedvező időjárási és repülési körülményekre tekintettel, tíz perccel korábban, 17. 30 órakor megérkeztünk Lisszabon repülőterének 1. termináljára.

A látottak alapján meg kellett állapítanom, hogy rendkívül erős a forgalom ezen a reptéren.

Ezt a tudatomat még inkább megerősítette a felvételi csarnokban látott vizuális utas tájékoztató, amely szerint szinte percenként érkeztek, indultak a gépek a világ minden tájára-, tájáról.

Várakozás nélkül kaptunk egy Mercedes taxit, amivel percek alatt eljutottunk leendő szálláshelyünkre – 18. 00 €-ért.

[**Az teljes utikönyv itt tölthető le! pdf formában.**](#)

[\(A fájl megnyitásához Adobe Reader szükséges amit itt tölthet le!\)](#)